

Afstemning

§§ 1 og 2

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 1 uden for betænkningen af Birthe Hansen (SF)

vedtoges uden afstemning.

§ 3, således ændret,

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op-hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 126:

Forslag til folketingsbeslutning om stop for genanvendelse af ulandslån.

Af Behnke (FP) m.fl.

(Fremsat 23/2 88).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Forslaget går ud på dels at indføre en ændret praksis for anvendelsen af tilbagebetalinger på statslån til udviklingslandene, dels at mindske omfanget af gældseftergivelser til ulandene.

Når man kigger på bemærkningerne til beslutningsforslaget, står det klart, at forslaget bygger på en række misforståelser med hensyn til både de regnskabstekniske og de bistandspolitiske forudsætninger, som ligger til grund for den praksis, der er gældende i dag.

Hvad angår ulandenes tilbagebetalinger på lån, de har modtaget, er det helt korrekt, at disse tilbagebetalinger bliver så at sige genanvendt til ulandsbistand, og det er noget, man kan se på de årlige finanslove på den måde, at afdrag,

som modtages på lån, der er givet, indgår i bevillingsrammen for ulandsbistand; det vil sige, at de bliver stillet til rådighed igen, at de bliver genanvendt til ulandsformål.

Det er en ordning, som bygger på et netto-princip for opgørelse af ulandsbistanden, et princip, som er blevet fastsat af OECD's udviklingskomité, DAC, som den hedder. Det er et lidt indviklet system, og derfor kan der også meget let opstå misforståelser, men lad os prøve at se lidt nærmere på tingene.

Ordningen er altså, at når man udbetaler ulandslånene, regner man dem 100 pct. med som bistand, ganske uanset at der altså er tale om et lån, som man formoder skal betales tilbage senere, og ikke en egentlig bistand. Det bliver altså i første omgang regnet med som bistand, og så følger jo helt logisk af det, at når det så senere bliver tilbagebetalt, er de tilbagebetalinger så at sige inde i systemet, og så skal de genanvendes til ulandsbistand ud over den årlige bevilling på finansloven.

Sagen er jo den, at den årlige bevilling på finansloven svarer til en bestemt procentdel af nationalindkomsten, og hvis man ikke tog det med, der er tilbagebetalt på noget, der én gang tidligere har været regnet med, vil regnestykket jo ikke stemme. Hvis vi i stedet, som det foreslås her, lader afdragene indgå i statskassen, vil vi jo opleve, at når man så i OECD opgør, hvor stor ulandsbistanden har været, bliver man nødt til at trække afdragene fra den rent faktiske bistand, der er givet. Derved vil man altså nå frem til en lavere bistandsprocent end den, man har bundet sig til og i øvrigt har vedtaget.

For de lande, der som Danmark baserer de årlige bistandsbevillinger på en bestemt procentdel af vor bruttonationalindkomst, er konsekvensen af de regler, som vi er underkastet, klar: Enten må afdragene, som vi gør det i dag, genanvendes som bistand ud over nettorammen, eller også må vi lave helt om på tingene, sådan at vi den dag, hvor vi giver lånene, ikke skal regne lånene fuldt med som bistand.

Det er som sagt indviklet, det indrømmer jeg, men jeg tror, at ved anvendelse af en smule logisk sans skulle det være muligt at overskue sammenhængen.

Jeg vil gerne for at fjerne enhver misforståelse slå fast, at den praksis, vi har for genanvendelse af ulandslån, på ingen måde indebærer nogen overskridelse eller nogen forskydning af